

עמ"ת 13103/03/19 - דמיטרי גורבשוב נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה

עמ"ת 13103-03-19 גורבשוב(עציר) נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 84147/2019

בפני
עוררים
נגד
משיבים
החלטה

דמיטרי גורבשוב (עציר)
מדינת ישראל

1. ערר על החלטת כב' השופט ניצן סילמן
מעצרו של העורר עד החלטה אחרת, ובית המשפט קמא הורה על הזמנת תסקיר שירות מבחן, אגב קביעת
דיון המשך ליום 27/3/19.
2. נגד העורר הוגש ביום 26/2/19 כתב אישום המייחס לו עבירות של איומים, הפרעת שוטר במילוי תפקידו,
והחזקת סכין; בד בבד עם הגשת האישום הוגשה כנגד העורר בקשה למעצרו עד תום ההליכים
3. ביום 4/3/19 קבע בית המשפט קמא הנכבד, כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת האישום, וקיימת עילת
מעצר; עוד הורה בית המשפט קמא כי יש להפנות עניינו של העורר לבחינת שירות המבחן טרם בחינת
חלופה
4. העורר טוען כי לא קיימת תשתית עובדתית לנושא האיומים עם הסכין כלפי האם או האחות; העורר אינו
כופר בטענות ביחס לאירוע עם השוטרים (סעיף 9 לערר) ומוסיף כי בעת השמעת האיום היה שיכור "מאד"
(סעיף 11 לערר).
5. נוכח מצב השכרות, טוען העורר כי לא קיימות כלל ראיות לכאורה להוכחת כוונת האיום, לאור הלכת רע"פ
6382/11 קאדריה נ' מ"י.
6. אשר להחזקת הסכין מציין העורר כי עת נתפס עם סכין בהחזקתו, היה מצוי במדרגות הבניין המשותף,
ולאור העובדה כי מדובר ב"חצרי", לטענת העורר, לא עבר העורר כל עבירה.
7. לאור האמור סבור העורר כי עוצמת העילה בעניינו אינה גבוהה, עברו בטווח הקרוב אינו מכביד, ויש

להעדיף חלופה.

8. המשיבה סומכת יתדותיה על החלטת בית המשפט קמא; המשיבה מצינת כי מדובר למעשה בהחלטת ביניים, וכי מסוכנות העורר נשקפת גם מהתנהגותו כלפי שוטרים; התיק הועבר אפוא לעיוני לבחינת חומר הראיות

9. לאחר שבחנתי חומר הראיות, עברתי על טענות הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערר להידחות בכל ראשי הטענות השונים

10. א. אשר לראיות לכאורה הגולמיות, קיימת תשתית ראייתית מובהקת; עדות האחות ליזה (הודעה מיום 22/2/19) מפרטת התנהגות העורר כפי שנצפתה ע"י האחות- "כשהגעתי לדירה זיהיתי צלחות שבורות על הרצפה וכל הבית הפוך ואמי היתה מבוהלת ומיד הוצאתי את אמי מהדירה שלא יפגע בנו. לאחר שיצאנו מהדירה אחי ירד לעברנו עם סכין בידו ונופף לכיוונו את הסכין בצורה מאיימת..."

ב. ממשיכה ליזה להעיד- "הוא ניגש לאמי ונופף לכיוונה את הסכין שהחזיק בידו ועל כך אמי נבהלה שיפגע בה." "האיום רק בניפוף הסכין אך לא אמר שיפגע בנו...זה לא פעם ראשונה שהוא משתולל..."

ג. למעשה, עדות ליזה לבדה מקימה תשתית ראייתית המספיקה לפי הלכת זאדה (8087/95); אין גם מקום לבחון בשלב זה טענות העורר כי מדובר בעדה לא אמינה או מי הסובלת מלקות כזו או אחרת; יוזכר כי בשלב זה בית המשפט אינו בוחן טיב העדות אלא אם קיימות סתירות בסיסיות או פירכות מהותיות. אלו לא קיימות.

ד. אך גם מעבר לעדות ליזה, קיימות ראיות תימוכין רבות

11. א. עדות העורר עצמו כללה טענות בסיס של העורר כי אינו זוכר דבר (עדות 22/2/19); יחד עם זאת לא ניתן להתעלם מהעובדה כי משהעורר מעומת עם נושא הסכין- החליט העורר כי הוא שומר על זכות השתיקה (חיזוק לראיות).

ב. ראה גם עדות העורר מיום 25/2 בה טען כי אינו זוכר דבר מהאירוע.

12. עדות האם מחזקת את עדות האחות בכמה מישורים (עדות מיום 24/2 אשר הוקלדה ביום 25/2); האם מאשרת כי העורר החל לזרוק דברים בבית "היו שבורות כמה צלחות" (ראה גם עדות האחות). האם נשאלת

שוב ושוב אם ראתה סכין ביד העורר.

13. תחילה מצינת האם "לא ראיתי שהחזיק סכין, ראיתי שהוא זרק סכינים" אך בהמשך עת מעומתת האם עם עדות האחות, לגבי **החזקת סכין** מצינת האם- "רצה לחתוך בשר... לקח סכין וניסה לחתוך, הסתובב עם הסכין כדי לחתוך אוכל.."; יש בכך ללמד כי בשלב כזה או אחר חרף הניסיון לגונן, ראתה האם סכין ביד בנה.
14. זאת ועוד- העובדה כי עת הגיעה המשטרה יצא העורר לכיוון השוטרים כשהוא אוחז בסכין אומרת דרשני לגבי "נפנוף" אותו סכין (ראה למשל דוח פעולה 89021766). אגב, השוטרים מצינים כי העורר אף צעק "אני יהרוג אותכם", ללמדך כי לא בשר או אוכל חיפש העורר.
15. איני יכול גם לקבל טענת העורר כי האם הבהירה שאינה פוחדת מבנה; לא תחושות האם בעת מעצרה קובעות, אלא תחושותיה בעת האירוע; על תחושות אלו ניתן ללמוד מטיב השיחות למוקד (שיחות מיום 25/2) עת מצינת האם "אני פוחדת ממנו".
16. בכל האמור לעיל יש להקים תשתית ראייתית מספקת, בוודאי בשלב לכאורי זה.
17. אשר לטענת השכרות, והחלת רע"פ 6382/11 קאדריה נ' מ"י, סבורני כי אין בטענה בשלב זה כדי לכרסם בתשתית הראייתית.
18. אין חולק כי בעת האירוע היה העורר מצוי תחת השפעת אלכוהול; אלא שלא די בכך כדי להקים הגנה לפי סעיף 34ט לחוק העונשין; מצב של שכרות בחוק מוגדר בס"ק (ד)- "חוסר יכולת של ממש, בשעת המעשה, להבין את אשר עשה או את הפסול במעשהו, או להמנע מעשיית המעשה"; יוצא כי לא כל שיכור משול לשיכור כלוט. בשלב זה לא הצביע העורר על תשתית עובדתית ממשית ממנה ניתן להסיק תחולת הסעיף.
19. זאת ועוד- דווקא התנהגות העורר מול השוטרים, עת איום והניח מיד הסכין, מלמדת על מודעות כזו או אחרת למעשיו; משכך- בשלב זה לא ניתן לייחס לטענת ההגנה משקל ממשי ולא כורסם הפוטנציאל ההרשעתי (לדרישות הסעיף ראה גם ע"פ 7164/10 ג'אן נ' מ"י).
20. ראה לעניין זה בש"פ 3947/13 העוסק בנושא דומה; גם שם מפנה כב' בית המשפט העליון העורר לדון בסוגיה מסגרת ההליך העיקרי
- צרף לכך העובדה כי העורר שתה לשוכרה אגב שהכניס עצמו למצב, החל לנהוג אלימות עוד מחוץ לבניין (ההתנהגות במרכז המסחרי לכאורה) והגיע עצמאית לבית, והרי לך בשנית מסקנה, כי בשלב זה גרסת העורר אינה מכרסמת בתשתית.

21. גם בשאלת נשיאת הסכין דעתי אינה כדעת העורר; "חצרו" פשוטו- חצרים השייכים לעורר, בהם לא יבוא ציבור אחר; חדר מדרגות הנו מרחב ציבורי, גם אם משותף לכמה, ועל כן נשיאת סכין יכולה להתקיים בו. מטרת ותכלית האיסור לשאת בציבור הנה מניעת סיכון לציבור להבדיל מדלת אמות הקניין הפרטי; מקום בו אין מדובר בקניין פרטי, והציבור עלול להפגע מאדם הנושא נשק קר, תכלית הפרשנות מחייבת לראות בחדר מדרגות משותף מקום ציבורי ולא "חצרו" של העורר. (ראה דיון בנושא בת"פ (חי') 1928/07).

22. משמצאנו כל אלה, עסקינן בעבירות של איומים, במתחם התא המשפחתי; בכגון דא- דווקא הפניה לתסקיר הנה דרך המלך, ומקל וחומר אמורים הדברים נוכח חשש ההתמכרות לאלכוהול (לעניין הפניה לתסקיר ראה למשל- בש"פ 9818/16).

23. על אלו להוסיף כי מדובר בהחלטה שאינה סופית (החלטת ביניים) בה לא נהוג להתערב- ראה למשל בש"פ 6448/18; טענות העורר יישמרו גם לתיק העיקרי (נושא השכרות).

24. הערר נדחה אפוא

ניתנה היום, ג' אדר ב' תשע"ט, 10 מרץ 2019, בהעדר
הצדדים.